

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 20)

23.

Cũng trong khoảng thời gian đó, Thùy Dương và thằng bé Thừa đang ngồi trong một quán giải khát khá ấm cúng ở gần ngã năm Hàng Bột. Thừa cầm cúi ăn bánh, còn Thùy Dương chỉ uống cà phê. Cô muốn thật tỉnh táo trước khi quyết định phải hành động thế nào?

Tưởng như chỉ mới một thoáng thôi mà đã ba ngày trôi qua từ khi cô bất ngờ buộc phải dấn thân vào cuộc phiêu lưu này. Hoàn cảnh đã buộc cô phải hành động như vậy và vì thế, cô chấp nhận mọi thử thách với một tinh thần bất chấp tất cả. Những ngày vừa qua thật căng thẳng và hơn một lần cô phải đối mặt với cái chết. Nhưng cô đã vượt qua tất cả. Trong những ngày dữ dội ấy, cô đã đơn độc, đã phải hóa thân thành một con người khác để suy nghĩ và hành động. Cho đến tận bây giờ, khi đã lần đến được hang ổ của kẻ tử thù, cô vẫn đơn độc. Thằng bé Thừa, người đồng minh nhỏ tuổi giúp đỡ cô một cách tự nguyện nhưng nó không phải là người mà cô có thể chia sẻ những tâm tư thầm kín, trong khi cái ngọn lửa bên trong vẫn đang thiêu đốt cô, thúc đẩy cô hành động.

Cho đến bây giờ khi đã bình tĩnh đôi chút, Thùy Dương mới nhận thấy rằng những ngày qua cô đã quá lộ liễu và liều lĩnh. Nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, có thể cô sẽ không bao giờ đạt tới mục đích của mình, cái mục đích đã trở thành lẽ sống của cô. Cái màn kết mà cô muốn dành cho kẻ thù của mình chắc gì đã xảy ra? Thậm chí, nó sẽ dành cho chính cô

nếu cô còn tiếp tục có sơ suất như vừa rồi. Cần phải thay đổi cách hành động. Nhưng làm thế nào bây giờ?

Sau khi đã suy tính và cân nhắc mọi khả năng, cuối cùng Thuỳ Dương đã chọn cho mình một giải pháp. Cô và Thừa lại ngồi lên xe đạp đi, nhằm hướng một nhà trọ cạnh bến xe gần đó. Trên đường đi, cô dừng lại ghé vào một cửa hàng tạp hóa để mua một tập giấy và hai cây bút bic. Ở nhà trọ, cô thuê một phòng nghỉ qua đêm và khi thằng bé Thừa đã lăn ra giường ngủ say tít, cô bắt đầu cầm cú viết.

24.

Cũng giống như khi đi, trên đường từ Hải Phòng trở về Hà Nội, Hưng và Yên không gặp trở ngại gì đặc biệt. Họ chỉ dừng lại một lần ở gần thị xã Hải Dương để đổ thêm xăng. Khoảng hơn chín giờ tối thì hai chiếc xe máy của họ đã dừng lại ở trước cửa quán giải khát của cô gái trẻ có tên là Linh Lan.

Khác với tối hôm trước, tối nay quán đông khách. Yên và Hưng ngồi xuống trên hai chiếc ghế nhựa đặt ngay trên vỉa hè, giữa họ là chiếc ghế thứ bat hay cho bàn. Khi chủ quán đon đả bước tới trước mặt, Yên nói cộc lốc:

-Cho hai “đen”, mày!

Sau đó, cô giải thích với chàng trai:

-Chúng mình sẽ uống cà phê. Cần phải tỉnh táo. Tối nay còn nhiều việc...

Hưng lặng lẽ gật đầu và giơ tay đón điều thuốc lá do Yên đưa tới. Sau chặng đường dài và những căng thẳng đã trải qua, anh thấm mệt. Nhưng nếu Yên thấy cần phải hành động, anh phải tham gia? Do đó, cần tranh thủ những giây phút quý báu như thế này để nghỉ lấy sức.

Cô chủ quán mang cà phê tới và nháy mắt với Yên:

-Bà chị định kết thật đấy hả?

Hung hiểu ngay rằng cô chủ quán định ám chỉ việc Yên và anh đi với nhau liền trong hai buổi tối. Anh nhúu mày khó chịu. Còn Yên thì cũng giống như lần trước, trừng mắt nói với Linh Lan:

-Không phải việc của mày. Biền!

Linh Lan cười toe toét và bỗng nói nhỏ:

-À, mà bà chị nghe tin gì chưa?

-Tin gì?

-Tối qua, công an hốt gọn quán Xanh rồi. Điếm danh lại có cả con Nhung với con Ly Ly. Thằng cha Tuấn “xòm” giờ võ định chống lại, bị công an cho “ăn trâu” bằng mũi. Thế là lần này lão Toàn “mì tôm” sập tiệm...

Những cái tên mà cô chủ quán nêu ra, Hung đều biết. Riêng kẻ có tên là “Toàn “mì tôm” có lẽ là gã ngồi trông xe đạp trước cửa. Biệt hiệu mì tôm” là để chỉ mái tóc dài được uốn sậy quăn tít như sợi mì tôm của gã.

Linh Lan nói xong đã trở vào quầy một lúc nhưng Yên vẫn ngồi im lặng suy nghĩ. Sau đó, cô đột ngột nói với Hung:

-Có lẽ không nên trở về nhà tôi nữa...

-Tại sao? - Hung ngạc nhiên.

-Ở hồ Thiên Quang, nhiều đứa biết mặt tôi - Yên giải thích - Khi tôi ngồi lên xe của anh, thế nào chả có đứa nhìn thấy... Có khi bây giờ quanh nhà tôi đầy công an rồi.

Điều đó rất có thể là sự thật. Hung hỏi sau lát ngẫm nghĩ:

-Vậy, đi đâu bây giờ?

-Thiếu gì chỗ - Yên cười - Chỉ sợ không có tiền thôi! Thậm chí, nếu bí quá có thể ở nhờ chỗ mẹ Liễu...

-Liều nào nhỉ?

- Mẹ chủ quán mà tối qua chúng mình ghé vào ấy. Anh quên rồi?

Hung đã nhớ ra. Anh gật đầu. Yên nâng ly cà phê của mình lên và giục:

-Uống đi anh. Rồi còn đi...

Họ uống cạn ly cà phê rồi đứng lên. Yên bước tới bên cô chủ quán:

-Linh Lan. Cho tao gửi con xe “Lơ-giô” ở đây nhé. Sáng mai lấy.

Cô chủ quán gật đầu. Yên bước tới chỗ Hung đang đẩy chiếc Minsk xuống lòng đường:

-Anh đưa em đến chỗ này một tí đã.

Hai người ngồi lên xe và nhanh chóng hoà nhập vào dòng người xe vẫn còn đông đúc trên đường phố.

25.

Khoảng mười phút sau, Yên và Hung đã có mặt trước cửa quán cà phê trong ngách hẹp của người phụ nữ to béo có tên là Liễu mà bạn đọc đã biết. Nhìn thấy hai người bước vào, Liễu vội đi ra:

-Này, có thương đi rồi tao có tin cho. Tin đặc biệt nhá...

-Tin gì?

Yên hỏi và nhìn vào khuôn mặt hơn hờ của bà chủ quán. Liễu không trả lời mà chìa ngửa một bàn tay trước mặt cô. Không đắn đo, Yên móc ra tờ giấy bạc hai chục nghìn, dúi vào bàn tay đang để ngửa trước mặt:

-Đây. Nói đi?

Liễu nhét tiền vào túi rồi thì thào:

-Thằng Bình với thằng Hòa “tró” vừa ở đây ra...

-Thật chứ? - Khuôn mặt của Yên chột đánh lại - Chúng đi lâu chưa?

-Khoảng nửa tiếng rồi.

-Chỉ có hai thằng thôi à?

-Không, cả con Phương với con Thúy Gia Lâm nữa.

Yến bặm môi suy nghĩ rồi hỏi:

-Chúng nó đi xe gì?

- Thằng Hòa đi “Em-mờ-dét”. Còn thằng Bình đi con Cúp tám-một chót.

Yến liếc Hưng một cái thật nhanh rồi hỏi tiếp:

-Chị có nghe chúng nó nói là đi đâu không?

Liễu lắc lắc đầu:

-Hình như bọn chúng mới trúng quả... Mỗi thằng kèm một con bóp chui vào đây, nhờ tao đi mua bia với đồ nhậu. Xong cả rồi cả bọn mới kéo nhau đi...

Yến nỏi cáu. Cô cắt ngang:

-Tôi đang hỏi chị là có biết bọn nó đi đâu không kia mà?

Liễu không trả lời mà ngửa một bàn tay ra trước mặt. Yến đặt tiếp hai một tờ chục nghìn vào bàn tay ấy. Liễu cười hài lòng rồi nói tiếp:

-Tao nghe chúng nó rủ nhau đến chỗ lão Thịnh.

-Thịnh “cụt” chứ gì?

-Ừ, chỗ ấy đấy. Lâu nay thằng Hòa “tró” vẫn đang tằm con gái của lão ta mà. Con Thu Hương ấy.

-Còn chuyện gì nữa không? - Yến hỏi.

Liễu đã định nói. Nhưng thị bỗng dừng lại và hỏi lảng sang chuyện khác:

-Uống gì? Cà phê nhé?

Yến không trả lời. Cô móc túi lấy ra mười nghìn nữa:

-Thêm một chục! Nào, bà nói đi, chúng nó bàn bạc những gì?

Liễu toét miệng cười. Thị thản nhiên nhận tiền rồi hạ giọng:

-Theo chỗ tao nghe được, hình như chúng nó đang định đẩy con Cúp tám-một chót ấy cho thằng Thiện, anh rể của cô đấy...

-Chị nói sao? - Yến sừng sốt - Nhưng cái lão Thiện ấy thì lấy đâu ra tiền mà mua xe máy?

-Nghe nói thằng Thiện mới từ vùng đá đỏ ở Nghệ-Tĩnh trở về. Trúng quả đậm ghê lắm!...

Yến lặng đi trong những toan tính. Cô bỗng hạ giọng hỏi:

-Chúng nó nói với nhau thế nào? Chị nhắc lại nguyên văn xem nào?

Liều gật đầu rành rọt kể:

-Sau khi nhậu xong, tụi nó thả cho hai con bớp đi rồi còn ngồi lại đây thêm một lúc nữa. Thằng Bình hỏi: “Đi đâu bây giờ?” Thằng Hòa “trố” bảo: “Loãng quăng đâu đó rồi quay lại nhà lão Thiện lần nữa”. Thằng Bình hỏi: “Nhưng tại sao lão ta đã hẹn mà không về?” Thằng Hòa nói: “Chắc là có lý do quan trọng. Lão ấy mới từ Nghệ-Tĩnh ra, có khi đang đi bán đá đỏ cũng nên”. Thằng Bình lại hỏi: “Liệu lão ấy có đủ tiền lấy con tám-một này không?”. Thằng Hòa nói: “Nếu có đá quý thì cái con xe thế này chỉ là cái đinh rỉ. Có khi phen này nó còn có đủ tiền xây nhà lầu ấy chứ”. Mà không biết là ngọc đất gấp mấy chục lần vàng à? Chỉ cần có được một viên to như hạt ngô mà chất lượng thì cũng đã có dăm bảy chục triệu rồi!” Thằng Bình ngồi im một lúc rồi rủ thằng Hòa đến chỗ con Thu Hương nhưng thằng Hòa không đi. Chúng nó hẹn nhau khoảng mười một giờ đêm nay gặp nhau ở nhà lão Thiện...

Liều đã kể xong. Yến cẩn thận hỏi lại:

-Chị nghe đúng như thế đấy chứ?

-Sai sao được? - Liều nói và chỉ tay vào quầy hàng ngay cạnh đó. Chúng nó ngồi chỗ này, còn tao ngồi trong kia. Nghe rõ mồn một.

Rồi thị dạn thêm:

-Nhưng cầm máy hờ ra là tao nói đấy! Được mấy đồng bạc “bọ” của máy, lộ ra là chúng nó đốt quán!

Yến nhếch mép cười:

-Bà chị đã biết rồi đấy. Con này bao giờ cũng chơi đúng luật...

Nói xong, cô ta quay sang Hưng:

-Ta đi thôi!

Liều ngăn lại. Thị nháy mắt hỏi:

-Thế không lên lầu à?

Yến chột nhó ra. Cô gật đầu:

-Chút nữa thì quên! Đăng ký với bà chị một phòng cả tối nay nhé?

-Xong rồi - Mụ chủ quán cười hài lòng - Chăn chiếu tao mới giặt lại cả đấy. Uống trước đây một chực. Cần ăn uống gì, chi thêm?

Yến đưa tiền cho Liều và dặn:

-Bây giờ tụi này còn chút việc bận. Tối có thể về muộn.

-Ừ, nhưng đừng có về khuya quá. Khi về nhớ tắt máy xe từ ngoài kéo chúng nó để ý... Đạo này làm ăn khó hơn, phải cẩn thận!...

26.

Theo sự hướng dẫn của Yến, Hưng cho xe chạy lướt qua nơi có lối rẽ từ ngoài phố vào làng để đi đến một ngã tư gần đó. Ở đây họ rẽ phải, đi thêm một đoạn nữa và dừng lại trước một ngõ nhỏ sâu hun hút. Ánh đèn pha cho thấy ngõ này chỉ có bề ngang khoảng mét rưỡi, chạy ngoằn ngoèo hàng trăm mét giữa các bức tường xây cao hai bên.

-Hình như đây cũng là lối vào làng Yến phải không? - Hưng hỏi

-Vâng. Làng này có tới bốn năm lối vào từ các phố xung quanh.

-Yến định về đến đâu bây giờ?

-Đến nhà chị Minh.

Sau khoảng mười lăm phút đi trong ngõ, cuối cùng họ đã ra đến con đường làng rộng rãi hơn. Ở đây có một ngã ba với gần chục quán giải khát quây quần xung quanh. Yến đập khế vào vai Hưng:

-Đến rồi.

Họ dừng lại. Yển bước xuống xe. Cô chỉ một căn nhà nhỏ lấp ló ánh đèn sau luỹ tre, ở cách nơi họ đứng bởi một cái ao rộng:

-Nhà kia rồi...

-Ta cùng vào chứ? - Hưng hỏi

-Vâng. Nhưng phải cẩn thận đấy! – Yển nói và bỗng chuyển sang xưng “em” - Chắc anh còn nhớ: Lão Thiện anh rể em là một kẻ rất nguy hiểm. Mà em thì cần phải hỏi lão ấy vài câu...

Hưng hiểu ngay. Từ sau khi nghe tên Hòa nói về cái chết của Huy từ cách đây gần sáu năm trước Yển vẫn chưa gặp lại Thiện. Cô đang muốn kiểm tra lại sự thật đó trước khi có những hành động quyết định. Và như vậy, có thể cuộc nói chuyện sắp tới sẽ hết sức căng thẳng. Theo như tên Hòa nói thì Thiện cũng đã chứng kiến vụ giết người ấy.

Yển đi trước. Hưng đẩy xe máy theo cô trên con đường nhỏ men theo bờ ao. Yển mở cổng để Hưng dắt xe vào bên trong. Họ bước vào cái sân nhỏ. Trong căn nhà thấp lụx xụp đèn vẫn sáng và cửa chỉ khép hờ. Qua khe cửa có thể nhìn thấy một người đang ngồi trong tư thế ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Trên chiếc bàn nhỏ trước mặt gã chắt đầy những vỏ chai bia và những gói giấy đựng thức ăn. Chỉ cần nhìn qua một cánh tay buông thõng của gã đang đong đưa một cách thiếu tự nhiên và cái đầu lại đôi khi ngật về một bên cũng có thể đoán ngay được rằng con người này đã kịp hòa vào máu mình một lượng bia đáng kể. Sau thoáng quan sát, Yển gõ cửa rồi bậm môi đẩy mạnh cho hai cánh cửa bật mở toang ra khiến gã nọ giật nảy mình quay ngoắt ra nhìn bằng cặp mắt vằn đỏ.

-Anh Thiện đây à?

Yển hỏi và bước qua bậc cửa vào trong nhà, còn Hưng vẫn đứng ngây ra ngay trước cửa. Anh đang bị bất ngờ: số phận đã dành cho anh một sự ngẫu nhiên không mấy dễ chịu. Bởi vì Thiện, gã anh rể đều cáng và tàn nhẫn của Yển lại cũng chính là gã đàn ông đã ngồi cùng với anh và ông già có chòm râu dê trên chuyến xe khách đến Hà Nội. Chính gã là kẻ đã đánh dạt bốn tên trăn lột giữa đường và cũng chính gã đã là kẻ

đã bị cô gái trẻ có tên Thùy Dương bám sát. Chiều hôm ấy, Thùy Dương đã ngồi trên một chiếc xe xích lô để bám theo chiếc xích lô chở Thiện. Tối hôm đó, cô ta đã không đến chỗ hẹn với anh. Vậy bây giờ cô gái ấy đang ở đâu? Có thể chỉ tay Thiện này mới biết...

(Còn tiếp)

Đức Dũng